

LUCAS EN HET VERBORGEN VERLEDEN

— DEEL II —

MARTIN KRUINIGER

5

Inhoud

Voorwoord	2
Proloog	3
1. waar de Tijd Fluistert.....	4
2. Wat Niet Hardop wordt Gezegd.....	8
3. Waar de Aarde Niet Meer Meewerkt	12
4. Wat Niet Gezien Wil Worden	17
5. Wat Ontwaakt Onder Voeten	22
6. De Man Die Per Ongeluk Het Juiste Doet.....	26
7. Waar de Mist Terug Spreekt	31
8. Wat Je Niet Kunt Verbergen.....	37
9. Wat Blijft, Wat Gaat	43
10. Wat Je Meeneemt	47
Nawoord.....	51

© Copyright 2025 door Martin Kruiniger – Alle rechten voorbehouden.

Het is niet toegestaan om enig deel van dit document te reproduceren, te dupliceren of door te geven, noch in elektronische vorm, noch in gedrukte vorm. Het opnemen van deze publicatie is streng verboden.

Voorwoord

Toen ik jong was, was ik gefascineerd door de tekenfilmserie **Dungeons & Dragons**. Daarin belanden zes tieners via een pretparkattractie in een gevaarlijke fantasiewereld, waar ze ieder een eigen rol en krachten krijgen. De mysterieuze **Dungeon Master** leidt hen met raadselachtige aanwijzingen, terwijl ze steeds hopen een weg terug naar huis te vinden.

Die sfeer van avontuur, onzekerheid en verborgen regels combineerde ik met het mysterie van *Suske en Wiske en het Witte Wief*. Zo ontstond dit verhaal.

Een van mijn grote voorbeelden is de trilogie over Ron en Geertje van Ronald van Assen. Die boeken heb ik zo vaak gelezen dat ik ze bijna uit mijn dromen kan opdreunen. Ze vergrootten mijn liefde voor avonturen waarin verleden en heden elkaar raken alleen maar.

Het schrijven van dit boek voelde voor mij als een reis: door geheimen, door tijden, door verhalen die wachten om ontdekt te worden. Soms struikelde ik over mijn eigen ideeën, soms moest ik mezelf even toespreken: “Nee, dit is geen tijdmachine, dit is een schrijfproject!” Maar juist dat maakte het zo leuk.

Laat dit verhaal je meenemen door een wereld waarin geschiedenis, nieuwsgierigheid, magie en moed elkaar ontmoeten – en wie weet... misschien vind je onderweg je eigen poort naar avontuur.

Proloog

Het verleden had zich niet laten herstellen.
Het had zich laten zien.

Niet als antwoord, niet als troost, maar als een wond die al generaties lang was toegedekt en nu eindelijk weer ademde. Wat verborgen had moeten blijven, was aangeraakt. Wat verzwegen was, had een stem gekregen.

En het ergste was niet dat het spoor was gevolgd.
Het ergste was dat niemand had begrepen wat ze werkelijk hadden losgemaakt.

Sommige erfenissen worden doorgegeven met bloed.
Andere met stilte.

En stilte, zo wist het verleden al lang, kan net zo dodelijk zijn.

1. waar de Tijd Fluistert

De hut van Chadri rook naar nat hout, verbrande kruiden en iets metaalachtigs dat Lucas niet kon plaatsen. Alsof hier vaker dingen misgingen en daarna half werden opgeruimd. Planken bogen onder potjes met onbekende inhoud, sommige dicht, andere gesprongen, en in het midden van de ruimte stond een zware houten standaard met een dik toverboek opengeklapt, geflankeerd door twee kaarsen die te rustig brandden voor wat er net was gebeurd.

De deur viel dicht achter hen.

Niemand zei iets.

Het was Jacob die de stilte brak.

Eerst een zacht piepje, nauwelijks hoorbaar, alsof hij zich verontschuldigde dat hij bestond. Hij zat laag bij de grond, dicht tegen de rand van een kruk, zijn lijfje klein gemaakt, zijn kopje half onder zijn eigen vacht verborgen.

Toen kwam het tweede piepje.

Hoger. Dunner.

Josefien draaide zich om. Ze voelde het al voordat ze keek. De lucht om Jacob heen trilde anders, scherper, alsof angst hier geen gedachte was maar een stof.

“Jacob,” zei ze zacht.

Dat was genoeg.

Hij begon te piepen alsof er iets in hem brak. Zijn hele lijfje trilde, niet schokkerig maar constant, alsof hij kou voelde die niemand anders kon zien.

Josefien was meteen bij hem. Ze hurkte, schoof haar handen onder zijn buik en tilde hem op tegen haar borst. Zijn pootjes klampten zich vast aan haar trui. Ze voelde zijn hartje razen.

“Het is goed,” fluisterde ze. “Je bent hier. Je bent veilig.”

Ze aaide hem langzaam, ritmisch, zoals ze altijd deed wanneer alles te veel werd. Haar hand gleed over zijn rug, door zijn zachte vacht, weer terug, nog eens.

Toen stakte haar beweging.

Haar vingers voelden iets plakkerigs. Niet nat van water. Dikker. Stroever.

Ze keek omlaag.

Op Jacobs vacht, net onder zijn schouder, zaten een paar donkere druppels. Bijna opgedroogd. Onopvallend. Maar Josefien wist meteen wat het was, nog voordat haar hoofd het woord kon vormen.

Bloed.

Anneliekes bloed.

Het visioen kwam niet langzaam.

Het sloeg in.

De hut verdween.

Josefien hapte naar adem en haar hand klemde zich om Jacobs lijfje terwijl haar ogen leeg werden en tegelijk te vol. Ze zag hout onder haar handen, ruw en nat, voelde de koude rand van ijzer tegen haar pols, hoorde adem die niet hardop mocht klinken.

Ze zag Annelieke.

Niet bewegend.

Niet slap.

Vast.

Haar ogen halfopen, alsof ze had geprobeerd wakker te blijven. Haar hoofd lag scheef tegen ruw hout. Er zat bloed in haar haar, niet veel, maar genoeg om te weten dat ze was geslagen. Kettingen hielden haar niet alleen tegen. Ze hielden haar stil.

Dieper.

Onder steen. Onder aarde.

Afgesloten.

“Ze is daar,” fluisterde Josefen zonder te beseffen dat ze sprak. “Ze leeft. Maar ze kunnen haar niet horen. Ze hebben haar... stilgezet.”

Jacob piepte scherp en trillend tegen haar borst, alsof hij haar woorden herkende.

Op hetzelfde moment stopte Sirah met bewegen.

Zijn knorren vielen weg. Zijn lichaam verstijfde. Zijn kop ging omhoog, zijn ogen strak gericht op niets. De lucht rond hem leek even te verschuiven.

Nadars trok scherp adem.

Ze greep Sirah bij zijn schouder, haar vingers diep in zijn huid gedrukt. Haar gezicht werd bleek, haar ogen donker.

“Dit is geen echo,” zei ze laag. “Dit gebeurt nu.”

Lucas stond al bij Josefien. Hij hield haar vast toen haar knieën begonnen te knikken. “Josefien,” zei hij. “Blijf bij me.”

Ze knipperde. De hut kwam terug, schokkerig, alsof de wereld haar niet meteen wilde toelaten.

“Ze hebben haar niet meegenomen om haar pijn te doen,” zei ze hees. “Ze hebben haar weggehaald om haar stil te maken. Om ons... niets te laten voelen.”

Lientje sloot haar ogen. Haar hand lag plat op de houten vloer. “Daarom kan ik haar niet vinden,” fluisterde ze. “Aarde en steen. Bewust gekozen.”

Berend balde zijn vuisten. De grond onder zijn voeten reageerde nauwelijks merkbaar, maar Nadars voelde het meteen.

Chadri stond roerloos bij zijn standaard. Zijn grapjes bleven uit. Zijn hand trilde licht boven de rand van zijn hoed.

“Dus,” zei hij uiteindelijk schor, “dit was geen overwinning.”

Niemand antwoordde.

Jacob trilde nog steeds, maar nu zachter. Josefien bleef hem aaien, haar hand bewust weg van het bloed, alsof ze bang was dat nog één aanraking haar weer zou meesleuren.

Ze wisten het allemaal.

Ze hadden haar niet kunnen tegenhouden.

Maar ze waren nu verbonden.

En wat verbonden was, liet zich niet zomaar losmaken.

2. Wat Niet Hardop wordt Gezegd

De nacht kwam niet plotseling.

Hij kroop.

Langzaam, laag over de grond, alsof het donker eerst wilde voelen waar het welkom was. De hut van Chadri hield zich stil. Zelfs de balken kraakten niet, alsof ze wisten dat geluid nu verkeerd kon vallen.

Lucas zat tegen de wand, zijn knieën opgetrokken, zijn blik gericht op niets. Hij had geprobeerd te slapen. Zijn lijf was moe genoeg. Maar elke keer als hij zijn ogen sloot, zag hij de wagen weer verdwijnen in de mist. Niet snel. Niet ruw. Zeker.

Hij hoorde beweging naast zich.

Josefien was opgestaan en liep zacht naar de tafel waar Chadri zijn spullen had uitgestald. Niet om iets aan te raken, alleen om dichtbij te zijn. Ze hield Jacob tegen haar borst gedrukt. Het diertje was rustiger nu, maar zijn ademhaling bleef onregelmatig, alsof hij niet vergat wat hij had gevoeld.

“Hij is stiller,” fluisterde Lucas.

“Ja,” zei Josefien. “Maar niet rustig.”

Dat was het verschil dat zij als eerste merkte. Stille spanning die zich inhield.

Chadri zat op een kruk bij het raam en probeerde iets te repareren dat niet kapot was. Hij draaide een klein metalen ringetje steeds opnieuw rond zijn vinger, keek ernaar, zuchtte, en draaide het weer terug.

“Ik haat wachten,” mompelde hij. “Het voelt alsof de magie zich achter mijn rug verzamelt om me te verrassen.”

“Dat doet ze ook,” zei Lientje zonder op te kijken.

Ze zat op de grond met haar mand open voor zich. Niet om te mengen, niet om te bereiden. Alleen om te sorteren. Ze legde kruiden apart die nog leefden, en die waarvan de geur al begon te verdwijnen. Haar handen bewogen rustig, maar haar ogen waren scherp.

“De aarde hier is onrustig,” vervolgde ze. “Niet boos. Wantrouwig. Alsof ze zich afvraagt of ze ons nog moet dragen.”

Berend stond bij de deur. Hij had niet gezeten sinds ze binnen waren gekomen. Zijn knuppel rustte tegen zijn schouder, maar hij leunde er niet op. Hij keek naar buiten, naar het stuk grond voor de hut, waar het pad zich in tweeën splitste.

“Dit pad,” zei hij plots. “Het loopt dood.”

Nadars kwam naast hem staan. Sirah volgde meteen en bleef precies op de rand van de deuropening staan, zijn snuit laag bij de grond.

“Niet letterlijk,” zei Nadars. “Maar in mogelijkheden.”

Lucas kwam overeind. “Leg uit.”

Nadars schudde haar hoofd. “Ik kan het niet zien zoals een kaart. Alleen voelen. Dit pad laat ons door omdat het moet. Maar verderop sluit iets zich af. Aarde en steen samen. Dat is geen toeval.”

Josefien voelde haar maag samentrekken. “Net als bij Annelieke,” zei ze zacht.

Nadars knikte. “Ja.”

Chadri draaide zich om. “Dus. We hebben een spoor dat niet wil, een vijand die plant, een vriendin die opgesloten zit in iets waar zelfs tijd niet doorheen wil kijken, en wij zijn met z’n allen officieel ondergekwalificeerd.”

“Dat is niet waar,” zei Lientje kalm. “We zijn alleen onge oefend samen.”

Dat bleef hangen.

Lucas keek rond. “Dan beginnen we daarmee.”

“Hoe?” vroeg Chadri. “Groepsknuffel? Gezamenlijk falen evalueren?”

“Nee,” zei Lucas. Zijn stem was rustiger dan hij zich voelde. “We testen wat nog open is. Kleine stappen. Kleine keuzes. Geen heldendaden.”

Berend draaide zich om. “Ik ga mee,” zei hij meteen.

“Dat zei niemand,” zei Chadri.

“Dat maakt het juist betrouwbaar,” antwoordde Berend.

Josefien keek naar Jacob. Zijn oortjes trilden ineens. Niet van angst. Van richting.

Ze voelde het tegelijk.

“Het oosten,” zei ze.

Nadars’ hoofd schoot omhoog. “Ja.”

Lientje sloot haar ogen, legde haar hand plat op de vloer. “Daar is de grond nog niet afgesloten. Nog niet.”

Lucas voelde hoe zijn hartslag versnelde. Niet van paniek. Van focus. “Dan gaan we daarheen. Niet om haar te vinden. Nog niet. Maar om te begrijpen wat ze hebben afgesloten.”

Chadri zuchtte diep. “Prima. Maar als er iets ontploft, wil ik officieel vastleggen dat dit niet mijn schuld was.”

Niemand reageerde.

Dat voelde verkeerd.

Buiten was de lucht zwaarder geworden. Niet donkerder, maar dichter. Alsof de ruimte minder toeliet. Sirah zette als eerste een stap naar buiten en bleef toen staan. Hij knorde zacht, waarschuwend.

“Wat is het?” fluisterde Josefien.

Nadars legde haar hand op zijn rug. “Iemand kijkt,” zei ze. “Niet dichtbij. Maar bewust.”

Lucas keek de nacht in. Hij voelde het ook. Niet als ogen, maar als aandacht. Alsof iets registreerde dat ze bewogen.

“Dan weten ze dat we niet breken,” zei hij.

“Of dat we leren,” zei Lientje.

Chadri zette zijn hoed op. Niet recht. Dat deed hij nooit. “Nou,” zei hij. “Laat ze maar kijken. Ik doe altijd mijn beste werk onder lichte druk en ernstige twijfel.”

Ze liepen het pad op.

Niet als jagers.

Niet als redders.

Maar als mensen die hadden besloten niet stil te blijven staan.

En ergens, ver voorbij waar de aarde dicht was gevouwen en de tijd geen grip meer had, verschoof iets.

Niet omdat ze dichtbij waren.

Maar omdat ze onderweg waren

3. Waar de Aarde Niet Meer Meewerkt

De nacht kwam niet plotseling.

Hij kroop.

Langzaam, laag over de grond, alsof het donker eerst wilde voelen waar het welkom was. De hut van Chadri hield zich stil. Zelfs de balken kraakten niet, alsof ze wisten dat geluid nu verkeerd kon vallen.

Lucas zat tegen de wand, zijn knieën opgetrokken, zijn blik gericht op niets. Hij had geprobeerd te slapen. Zijn lijf was moe genoeg. Maar elke keer als hij zijn ogen sloot, zag hij de wagen weer verdwijnen in de mist. Niet snel. Niet ruw. Zeker.

Hij hoorde beweging naast zich.

Josefien was opgestaan en liep zacht naar de tafel waar Chadri zijn spullen had uitgestald. Niet om iets aan te raken, alleen om dichtbij te zijn. Ze hield Jacob tegen haar borst gedrukt. Het diertje was rustiger nu, maar zijn ademhaling bleef onregelmatig, alsof hij niet vergat wat hij had gevoeld.

“Hij is stiller,” fluisterde Lucas.

“Ja,” zei Josefien. “Maar niet rustig.”

Dat was het verschil dat zij als eerste merkte. Stille spanning die zich inhield.

Chadri zat op een kruk bij het raam en probeerde iets te repareren dat niet kapot was. Hij draaide een klein metalen ringetje steeds opnieuw rond zijn vinger, keek ernaar, zuchtte, en draaide het weer terug.

“Ik haat wachten,” mompelde hij. “Het voelt alsof de magie zich achter mijn rug verzamelt om me te verrassen.”

“Dat doet ze ook,” zei Lientje zonder op te kijken.

Ze zat op de grond met haar mand open voor zich. Niet om te mengen, niet om te bereiden. Alleen om te sorteren. Ze legde kruiden apart die nog leefden, en die waarvan de geur al begon te verdwijnen. Haar handen bewogen rustig, maar haar ogen waren scherp.

“De aarde hier is onrustig,” vervolgde ze. “Niet boos. Wantrouwig. Alsof ze zich afvraagt of ze ons nog moet dragen.”

Berend stond bij de deur. Hij had niet gezeten sinds ze binnen waren gekomen. Zijn knuppel rustte tegen zijn schouder, maar hij leunde er niet op. Hij keek naar buiten, naar het stuk grond voor de hut, waar het pad zich in tweeën splitste.

“Dit pad,” zei hij plots. “Het loopt dood.”

Nadars kwam naast hem staan. Sirah volgde meteen en bleef precies op de rand van de deuropening staan, zijn snuit laag bij de grond.

“Niet letterlijk,” zei Nadars. “Maar in mogelijkheden.”

Lucas kwam overeind. “Leg uit.”

Nadars schudde haar hoofd. “Ik kan het niet zien zoals een kaart. Alleen voelen. Dit pad laat ons door omdat het moet. Maar verderop sluit iets zich af. Aarde en steen samen. Dat is geen toeval.”

Josefien voelde haar maag samentrekken. “Net als bij Annelieke,” zei ze zacht.

Nadars knikte. “Ja.”

Chadri draaide zich om. “Dus. We hebben een spoor dat niet wil, een vijand die plant, een vriendin die opgesloten zit in iets waar zelfs tijd niet doorheen wil kijken, en wij zijn met z’n allen officieel ondergekwalificeerd.”

“Dat is niet waar,” zei Lientje kalm. “We zijn alleen onge oefend samen.”

Dat bleef hangen.

Lucas keek rond. “Dan beginnen we daarmee.”

“Hoe?” vroeg Chadri. “Groepsknuffel? Gezamenlijk falen evalueren?”

“Nee,” zei Lucas. Zijn stem was rustiger dan hij zich voelde. “We testen wat nog open is. Kleine stappen. Kleine keuzes. Geen heldendaden.”

Berend draaide zich om. “Ik ga mee,” zei hij meteen.

“Dat zei niemand,” zei Chadri.

“Dat maakt het juist betrouwbaar,” antwoordde Berend.

Josefien keek naar Jacob. Zijn oortjes trilden ineens. Niet van angst. Van richting.

Ze voelde het tegelijk.

“Het oosten,” zei ze.

Nadars’ hoofd schoot omhoog. “Ja.”

Lientje sloot haar ogen, legde haar hand plat op de vloer. “Daar is de grond nog niet afgesloten. Nog niet.”

Lucas voelde hoe zijn hartslag versnelde. Niet van paniek. Van focus. “Dan gaan we daarheen. Niet om haar te vinden. Nog niet. Maar om te begrijpen wat ze hebben afgesloten.”

Chadri zuchtte diep. “Prima. Maar als er iets ontploft, wil ik officieel vastleggen dat dit niet mijn schuld was.”

Niemand reageerde.

Dat voelde verkeerd.

Buiten was de lucht zwaarder geworden. Niet donkerder, maar dichter. Alsof de ruimte minder toeliet. Sirah zette als eerste een stap naar buiten en bleef toen staan. Hij knorde zacht, waarschuwend.

“Wat is het?” fluisterde Josefien.

Nadars legde haar hand op zijn rug. “Iemand kijkt,” zei ze. “Niet dichtbij. Maar bewust.”

Lucas keek de nacht in. Hij voelde het ook. Niet als ogen, maar als aandacht. Alsof iets registreerde dat ze bewogen.

“Dan weten ze dat we niet breken,” zei hij.

“Of dat we leren,” zei Lientje.

Chadri zette zijn hoed op. Niet recht. Dat deed hij nooit. “Nou,” zei hij. “Laat ze maar kijken. Ik doe altijd mijn beste werk onder lichte druk en ernstige twijfel.”

Ze liepen het pad op.

Niet als jagers.

Niet als redders.

Maar als mensen die hadden besloten niet stil te blijven staan.

En ergens, ver voorbij waar de aarde dicht was gevouwen en de tijd geen grip meer had, verschoof iets.

Niet omdat ze dichtbij waren.

Maar omdat ze onderweg waren

4. Wat Niet Gezien Wil Worden

Het pad naar het oosten voelde anders dan de grond rond Chadri's hut.

Niet vijandig, maar terughoudend. Alsof elke stap eerst werd afgewogen voordat hij werd toegestaan. De aarde veerde niet mee zoals eerder, maar gaf ook niet tegenstand. Ze verdroeg hen.

Lucas merkte dat hij onbewust langzamer liep. Niet omdat hij moe was, maar omdat zijn lichaam iets probeerde te lezen dat geen woorden had. Josefien liep naast hem, Jacob tegen zich aangedrukt. Het diertje was stil, maar zijn lijfje trilde nu en dan, als een snaar die net niet werd aangeraakt.

“Hij voelt het al,” fluisterde Josefien.

“Wat precies?” vroeg Lucas.

“Dat dit geen plek is waar je fouten mag maken.”

Dat klonk te logisch om geruststellend te zijn.

Sirah liep voorop. Zijn korte pootjes drukten diepe afdrücken in de zachte aarde, maar hij bleef regelmatig stilstaan, snuffelde, luisterde. Nadars volgde hem zonder te sturen. Ze had haar handen los langs haar lichaam hangen, haar schouders laag, alsof ze zichzelf zo klein mogelijk probeerde te maken.

“Dit is een grens,” zei ze uiteindelijk. “Niet zichtbaar. Maar duidelijk.”

“Een grens waarvan?” vroeg Chadri, die achter hen liep en zijn hoed steeds opnieuw recht probeerde te zetten zonder succes.

“Van invloed,” antwoordde Nadars. “Hier begint iets wat niet meer reageert op waarschuwingen.”

Lientje bleef staan en hurkte. Ze legde haar hand plat op de grond en sloot haar ogen. Lucas zag haar ademhaling veranderen. Langzamer. Dieper.

“De planten hier luisteren nog,” zei ze zacht. “Maar ze antwoorden niet meer vanzelf. Alsof ze wachten op toestemming.”

Berend draaide zich om en keek het pad terug, richting de hut. “Dan zijn we te ver,” zei hij.

“Of precies ver genoeg,” zei Lucas.

Hij hoorde zijn eigen stem en schrok ervan. Niet van de woorden, maar van de zekerheid erin. Dat was nieuw.

De lucht werd kouder naarmate ze verder liepen. Niet nachtelijk koud, maar leeg koud, alsof warmte hier geen nut had. Josefen voelde haar handen tintelen. Niet overal. Alleen daar waar Jacob haar huid raakte.

“Hij draagt het nog,” fluisterde ze.

“Het bloed,” zei Lucas.

Josefen knikte. “En iets anders. Geen herinnering. Een echo die niet weg wil.”

Sirah stopte abrupt.

Dit keer niet voorzichtig.

Zijn hele lijf verstijfde, zijn oren plat, zijn adem stil. Nadars legde onmiddellijk haar hand op zijn rug.

“Niet bewegen,” zei ze.

Chadri deed een stap achteruit zonder te kijken en botste bijna tegen Berend aan. “Zeg me dat dit een van die momenten is waarop niets gebeurt.”

Niemand antwoordde.

Lucas voelde het nu ook. Niet als angst, maar als aanwezigheid. Iets wat niet dichterbij kwam, maar ook niet wegging. Alsof de nacht zelf een besluit uitstelde.

“Ze kijken,” zei Josefien. “Maar niet zoals eerder.”

“Hoe dan wel?” vroeg Lucas.

“Alsof ze tellen.”

Dat woord bleef hangen.

Lientje stond langzaam op. Haar gezicht was strak, maar niet bang. “Dertien,” zei ze. “Niet hier. Nog niet. Maar verbonden.”

Berend gromde zacht. “Dan is dit geen toeval meer.”

De grond onder hun voeten trilde een fractie. Niet genoeg om te bewegen, maar genoeg om te waarschuwen. Chadri hapte naar adem.

“Oké,” zei hij snel. “Dit is dus geen verkenningwandeling meer. Dit is een wij worden getest wandeling.”

“Ja,” zei Nadars. “En ze willen weten wie als eerste iets breekt.”

Lucas keek naar Josefien. Ze keek niet terug. Haar ogen waren gericht op een plek tussen de bomen waar niets leek te staan.

“Daar,” zei ze.

“Wat is daar?” vroeg Lucas.

“Een keuze,” zei ze. “Geen pad. Geen vijand. Gewoon een plek waar iets kan gebeuren.”

Dat was erger.

Chadri schraapte zijn keel. “Ik stel voor dat we niets doen. Gewoon. Even. Kijken.”

De lucht werd ineens zwaarder.

Sirah zette een stap vooruit en knorde diep, boos nu. Niet uit angst, maar uit herkenning. Nadars greep hem vast.

“Niet,” zei ze scherp. “Nog niet.”

Maar Jacob begon te piepen.

Zacht eerst. Dan harder. Zijn lijfje trilde hevig. Josefien drukte hem tegen zich aan, probeerde hem te sussen, maar haar eigen ademhaling raakte ontregeld.

“Ik voel haar,” zei ze. “Niet waar ze is. Maar waar ze niet mag zijn.”

Lucas’ maag trok samen. “Dat is onmogelijk.”

“Dat dachten zij ook,” fluisterde Josefien.

De grond trilde opnieuw. Iets verschoof, niet zichtbaar, maar onmiskenbaar. De nacht leek dichterbij te kruipen.

Berend zette zijn knuppel rechtop in de aarde. Niet om te slaan. Om te ankeren.

“Dit is het,” zei hij. “Als we doorgaan, gaan we iets verliezen. Als we omkeren ook.”

Lucas slikte. Hij voelde het gewicht van elke blik op hem. Niet eisend. Verwachtend.

“Dan blijven we,” zei hij uiteindelijk. “Maar we laten zien dat we samen blijven. Dat we niet vluchten. Niet aanvallen. Niet breken.”

Chadri keek hem aan. “Dat is het engste plan dat ik ooit heb gehoord.”

“Goed,” zei Lucas. “Dan is het waarschijnlijk nodig.”

Ze bleven staan.

En ergens, diep onder de grond waar aarde en steen elkaar vasthielden, trok iets zich terug.

Niet verslagen.

Maar nieuwsgierig.

En dat was misschien nog gevaarlijker.

5. Wat Ontwaakt Onder Voeten

Ze hadden niet lang stilgestaan of de stilte begon zich te verzetten.

Niet door geluid, maar door verandering. De lucht werd dikker, zwaarder, alsof elke ademhaling moest worden goedgekeurd. Lucas voelde het in zijn borst, een druk die niet pijnlijk was maar waarschuwend, alsof zijn lichaam probeerde hem net op tijd iets duidelijk te maken.

“Dit is fout,” zei Chadri zacht. “Dit is echt, officieel fout.”

De grond onder Berends knuppel begon te trillen.

Niet schokkend, niet plotseling, maar ritmisch. Alsof er diep onder hen iets wakker werd dat zijn plek opnieuw probeerde te bepalen.

Lientje sloot haar ogen. Haar handen balden zich tot vuisten en haar ademhaling versnelde. “De planten trekken zich terug,” zei ze. “Niet uit angst. Uit bescherming.”

“Bescherming waarvoor?” vroeg Lucas.

“Voor ons,” zei ze. “En voor zichzelf.”

Dat was het moment waarop de aarde brak.

Niet open, maar omhoog.

Een scheur trok door de grond, recht voor hen langs, en modder spatte op alsof de aarde zelf uithaalde. Josefen gilte kort en Lucas trok haar achter zich, zijn arm strak om haar heen terwijl Jacob piepend tegen haar borst werd gedrukt.

Uit de scheur schoten wortels omhoog. Dik. Nat. Levend. Ze kronkelden niet blind, maar gericht, grepen naar enkels, naar benen, naar alles wat bewoog.

“NIET SNELLER DAN DE GROND,” riep Berend.

Hij sloeg zijn knuppel niet neer, maar draaide hem, stuurde de kracht langs de aarde in plaats van erin. De wortels weken een fractie, alsof ze zijn beslissing herkenden.

Sirah stormde vooruit, ramde zich met volle kracht tegen een opkomende wortel en beet zich vast. Hij werd bijna meegesleurd, maar Nadars dook naar voren en greep hem net op tijd.

“Je bent geen wapen,” snauwde ze. “Je bent een waarschuwing.”

Sirah knorde woedend, maar bleef.

Chadri was ondertussen druk bezig met paniek organiseren. Hij trok zijn hoed af, keek erin, zette hem weer op, draaide een rondje om zichzelf en riep: “Oké, luister, ik weet dat dit meestal het moment is waarop ik iets doe dat later een probleem blijkt, maar dit voelt als zo’n moment waarop níets doen ook een probleem wordt.”

“Doe iets kleins,” riep Lucas. “Iets wat niet kan ontploffen.”

“Dat is een heel vaag verzoek,” riep Chadri terug, maar hij stak toch zijn hand in de hoed. Zijn gezicht vertrok. “Oh nee. Nee nee nee. Dit voelt... warm.”

Een zachte gloed verspreidde zich over de grond. Geen lichtstraal. Geen knal. Maar warmte. De wortels verstarden, hun beweging stokte alsof ze ineens moesten nadenken.

Chadri keek verbaasd naar zijn hand. “Ik... ik deed iets nuttigs.”

“Niet stoppen,” zei Lientje scherp. “Hou dat vast.”

Maar de lucht veranderde opnieuw.

Niet door de aarde dit keer, maar van boven.

Een fluitend geluid sneed door de stilte. Niet hard, maar scherp genoeg om ieders aandacht omhoog te trekken. Tussen de bomen

verschenen schaduwen. Geen vormen. Nog niet. Alleen beweging waar beweging niet hoorde te zijn.

“Ze zijn er,” zei Josefien. Haar stem trilde, maar haar blik was helder. “Niet allemaal. Maar genoeg.”

Lucas voelde hoe zijn hartslag versnelde. “Dertien?”

“Nog niet,” zei Nadars. “Maar ze testen.”

De eerste aanval kwam van rechts.

Niet zichtbaar, maar voelbaar. Een klap in de lucht, alsof iets onzichtbaars tegen hen aansloeg. Lucas werd achteruit geslingerd en landde hard in de modder. Hij rolde, kwam half overeind en zag hoe Josefien viel.

Hij was bij haar voordat hij nadacht.

Hij trok haar overeind, zette zich voor haar en voelde iets langs zijn schouder scheren. Warm. Schurend.

“Blijf achter mij,” zei hij, hijgend.

Josefien schudde haar hoofd. “Ik kan niet alleen achterblijven. Dan voel ik te veel.”

Dat begreep hij. Dat was nieuw.

Berend brulde en plantte zijn knuppel opnieuw in de grond. Dit keer dieper. De aarde antwoordde met een dreun die door alles heen ging. De wortels trokken zich terug, de scheur sloot zich deels, alsof de grond zelf besloot dat dit genoeg was.

Lientje gooide haar mand open. Kruiden vlogen door de lucht, niet willekeurig, maar gestuurd, gedragen door een wind die er net niet was. Waar ze de grond raakten, verstilde alles even.

Nadars stond midden in de chaos, haar ogen gesloten, haar handen opgeheven. Ze ademde snel, te snel, maar ze stopte zichzelf. “Niet vooruit,” fluisterde ze. “Niet terug. Alleen hier.”

Sirah stond naast haar, schrap gezet, klaar om te breken of te volgen.

En toen viel het stil.

Niet omdat het voorbij was.

Maar omdat iets besloten had.

De wortels zakten weg. De lucht werd lichter. De schaduwen trokken zich terug tussen de bomen, alsof ze nooit dichterbij waren geweest.

Lucas bleef hijgend staan, zijn armen nog om Josefien heen. Zijn handen trilden.

“Dit was geen aanval,” zei hij uiteindelijk.

“Nee,” zei Lientje. “Dit was een meting.”

“Daar zijn ze weer,” mompelde Chadri. “Metten. Ik haat metten.”

Josefien keek naar haar handen. “Ze wilden zien wie ons breekt.”

“En?” vroeg Lucas.

Ze keek hem aan. “Dat moeten ze nog uitzoeken.”

In de verte kraakte een tak.

En dit keer kwam het geluid niet van de grond.

Maar van iets dat dichterbij durfde te komen.

6. De Man Die Per Ongeluk Het Juiste Doet

Chadri wist één ding zeker.

Dit was precies het soort situatie waarvoor hij níét geschikt was.

Er was modder. Er was mist. Er was spanning. Er waren mensen die verwachtten dat hij iets ging doen wat werkte. Dat laatste vond hij het ergst.

“Oké,” zei hij terwijl hij zijn hoed recht probeerde te zetten, wat niet lukte omdat de hoed zich lichtjes naar links bleef draaien, “even praktisch nadenken. Niet panikeren. Niet improviseren. Vooral niet improviseren.”

“Je improviseert altijd,” zei Lucas.

“Ja,” zei Chadri. “Maar dit keer wilde ik het niet.”

Alsof de wereld dat als uitnodiging zag, begon de lucht weer te trillen.

Niet overal. Gericht.

Een druk bouwde zich op, net boven de grond, alsof iets probeerde te beslissen waar het moest verschijnen. Josefien voelde het meteen. Ze trok haar schouders op en knee Jacob tegen zich aan. Het diertje trilde en piepte zacht, precies op de momenten dat de spanning verschoof.

“Ze komen niet van voren,” zei Nadars. “Ze proberen ons uit elkaar te trekken.”

“Dat is sociaal gezien ook mijn grootste angst,” mompelde Chadri.

De eerste klap kwam van achteren.

Niet hard, maar genoeg om Lientje een stap te laten struikelen. Berend ving haar op voordat ze viel en zette zich breed voor haar, zijn knuppel laag, zijn voeten stevig.

“Chadri,” riep Lucas. “Iets afschermends. Geen vuur. Geen licht. Geen... waterkanonnen.”

Chadri stak zijn hand in de hoed.

Zijn gezicht betrok. “Oh nee.”

“Wat?” riep Lucas.

“Het voelt als... veren.”

Er volgde een korte stilte.

Toen barstte er iets uit de hoed.

Geen explosie. Geen spreuk.

Veren.

Honderden.

Wit, grijs, zacht, dwarrelend door de lucht alsof iemand een kussen had opengereten. Ze plakten aan natte jassen, bleven hangen in haar, dwarrelden op de modder.

Iedereen staarde.

“Dit is niet helpend,” zei Berend.

“Ik ben het daar oneens mee,” zei Chadri fel. “Het is niet dodelijk. Dat is vooruitgang.”

Maar de veren deden iets.

De lucht werd onrustig. De schaduwen die zich net weer hadden gevormd, begonnen te vervormen, alsof ze moeite hadden met vorm houden. Iets wat geen vaste rand had, had ook moeite met iets zachts.

“Ze raken hun focus kwijt,” zei Nadars. “Het is... verstorend.”

Chadri keek naar zijn hand. “Ik heb ze in de war gebracht.”

“Doe dat nog eens,” zei Lucas.

“Dat is een gevaarlijke zin,” zei Chadri, maar hij stak zijn hand opnieuw in de hoed.

Dit keer kwam er niets uit.

Hij schudde de hoed.

Nog niets.

“Kom op,” siste hij. “Ik heb je verdedigd toen ze je een circusattractie noemden.”

De grond beefde plotseling.

Niet door de schaduwen.

Door Berend.

Hij had zijn knuppel opnieuw in de aarde gezet, dieper dit keer. Zijn ademhaling was zwaar, zijn kaken strak.

“Berend,” zei Lientje scherp. “Niet verder.”

“Ik hou hem tegen,” gromde hij. “Maar hij duwt terug.”

Lucas zag het. De aarde rond Berends voeten begon te scheuren. Niet wild, maar gecontroleerd. Te gecontroleerd. Alsof Berend zichzelf aan het begrenzen was en dat steeds moeilijker werd.

Josefien voelde het ook. Ze kneep haar ogen dicht en ademde diep in. “Hij gaat te ver,” zei ze zacht. “En hij weet het.”

Dat was het moment waarop Chadri stopte met denken.

Niet omdat hij moedig was.

Maar omdat hij bang was.

Echt bang.

Niet voor de schaduwen, niet voor falen, maar voor wat er zou gebeuren als hij niets deed.

Hij rukte zijn hoed af en gooide hem op de grond.

“Oké,” zei hij hardop. “Dan maar zonder jou.”

Iedereen keek hem aan.

“Dat is... nieuw,” zei Lucas.

Chadri spreidde zijn handen. Ze trilden. Zijn stem ook. “Ik kan dit niet sturen. Maar ik kan wel iets vragen.”

Hij sloot zijn ogen.

Niet om te focussen.

Maar om te stoppen met twijfelen.

De lucht trok samen. Geen licht. Geen knal.

Een plotselinge stilte viel als een deken over de plek waar ze stonden. De grond hield op met bewegen. De schaduwen verstarden, alsof ze tegen een onzichtbare muur waren gelopen.

Chadri opende zijn ogen.

“Het is weg,” fluisterde hij. “Of... gepauzeerd.”

Niemand sprak.

Berend haalde diep adem en trok zijn knuppel los. De scheuren sloten zich langzaam.

Lientje zakte door haar knieën en legde haar hand op de grond. “Dit heeft energie gekost,” zei ze. “Niet alleen van jou.”

Chadri keek naar zijn handen. Ze waren rood. Trillend. Leeg.

“Ik heb geen idee wat ik deed,” zei hij. “Maar ik denk dat ik iets heb gevraagd om even te stoppen.”

Lucas legde een hand op zijn schouder. “Dat was genoeg.”

Voor nu.

In de verte klonk een zachte dreun.

Niet dichtbij.

Maar dichterbij dan voorheen.

En iedereen wist hetzelfde.

Wat Chadri net had gedaan, had aandacht getrokken.

En niet alles wat luisterde, was van plan te stoppen.

7. Waar de Mist Terug Spreekt

De stilte die Chadri had afgedwongen hield niet lang stand.

Ze hing om hen heen als een adem die werd vastgehouden, gespannen en onnatuurlijk, alsof de wereld elk moment kon besluiten weer in te ademen en hen mee te sleuren. Lucas voelde het in zijn schouders, Josefien in haar borst, Lientje in de grond onder haar knieën.

En Chadri voelde het vooral in zijn maag.

“Dit is zo’n stilte,” zei hij zacht, “die achteraf altijd een slecht idee blijkt.”

“Kun je haar niet gewoon nog even vasthouden?” vroeg Lucas.

Chadri keek hem aan. “Ik heb haar niet vast. Ik heb haar boos gemaakt en gevraagd of ze vijf minuten wilde wachten.”

Alsof de mist dat hoorde, begon hij weer te bewegen.

Niet snel. Niet agressief.

Bewust.

Hij rolde over de heide, kroop langs hun voeten, trok dunne draden tussen struiken en bomen. De lucht werd kouder, maar niet leeg. Vol. Zwaar van aanwezigheid.

Jacob begon opnieuw te piepen.

Niet panisch dit keer. Waarschuwend. Kort. Ritmisch.

Josefien hield hem steviger vast. “Hij voelt haar,” zei ze. “Of iets dat op haar lijkt.”

Nadars kneep haar ogen dicht. Sirah stond stokstijf naast haar, zijn kop omhoog, zijn adem laag. “Dit is geen aanval,” zei ze. “Dit is een aankondiging.”

“Dat vind ik erger,” zei Chadri meteen.

De mist trok samen, vlak voor hen, en waar hij dichter werd, begon het licht zich vreemd te gedragen. Niet donkerder, maar zachter. Alsof de wereld daar haar scherpe randen verloor.

“Stap achter mij,” zei Berend. Zijn knuppel was weer in zijn hand, maar dit keer hield hij hem niet klaar om te slaan. Hij hield hem alsof hij zich vast moest houden.

Lientje kwam overeind. Haar ogen waren fel. “Nee,” zei ze. “Laat haar komen.”

Lucas wilde vragen wie haar was, maar op dat moment wist hij het al.

De mist spleet.

Niet met geweld, maar alsof iemand een gordijn opzij schoof.

En daar stond ze.

Annelieke.

Of iets wat haar was geweest.

Ze droeg wit, maar niet het zachte wit van stof. Het was het wit van mist in ochtendlicht, van dauw op gras, van botten die te lang in water hadden gelegen. Haar mantel leek niet te rusten op haar schouders, maar om haar heen te bewegen, langzaam, ademend.

Haar ogen waren helder.

Te helder.

“Ze leeft,” fluisterde Josefen, en haar stem brak halverwege het woord.

Annelieke keek haar aan.

En glimlachte.

Niet warm. Niet koud.

Erkend.

“Leven is een rekbaar begrip,” zei ze. Haar stem klonk alsof hij door water kwam, vervormd en toch dichtbij. “Maar ik ben hier.”

Chadri slikte hoorbaar. “Oké. Goed. Fijn. Je bent er. Betekent dit dat we gaan winnen of dat we heel snel doodgaan?”

Annelieke keek naar hem. Haar hoofd kantelde een fractie. “Jij bent luid,” zei ze.

“Ja,” zei Chadri opgelucht. “Dat zeggen mensen vaker. Dat betekent meestal dat ik nog leef.”

De grond onder hun voeten begon te trillen.

Niet door Berend.

Door haar.

Waar Annelieke stond, begon het gras te groeien. Niet wild, maar doelgericht. Stengels reikten omhoog, bladeren ontvouwden zich, wortels bewogen onder de oppervlakte alsof ze hun plek terug eisten.

“Ze gebruikt te veel,” zei Lientje scherp. “Dit kost haar kracht.”

“Ik heb geen keuze,” zei Annelieke. Haar blik bleef strak vooruit, naar iets wat zij zag en zij niet. “Ze volgen het spoor. Niet mij. Jullie.”

“Dat vind ik persoonlijk,” zei Chadri.

Uit de mist kwamen vormen los.

Geen volledige ridders dit keer, maar schaduwen van schaduwen, rafelig, onstabiel. Ze bewogen snel, te snel.

“Links!” riep Lucas.

Chase was er al.

De hond schoot vooruit, beet, dook weg, sprong opnieuw. Sirah volgde, rammend en grommend, zijn kleine lichaam verrassend krachtig, precies waar de schaduwen het minst samenhang hadden.

Berend sloeg niet.

Hij stampte.

De aarde antwoordde met een dreun die door Lucas' benen trok. De schaduwen struikelden, verloren vorm, vielen uiteen.

Josefien voelde het moment. Ze wist niet hoe, maar ze wist wanneer ze iets mocht doen.

Ze kneep haar ogen dicht en legde haar hand op de grond.

Niet om te sturen.

Om te luisteren.

Beelden flitsten. Mist. Kettingen. Wielen. Angst. Anneliekes stem, schor, dwingend.

“Niet nu,” fluisterde Josefien. “Nog niet.”

Annelieke draaide haar hoofd. Voor het eerst leek ze te wankelen.

Lucas zette een stap naar voren, zonder na te denken. “Dan stoppen we,” zei hij hard. “Samen. Jij hoeft dit niet alleen te doen.”

Annelieke keek hem aan.

Lang.

Toen hief ze haar hand.

De mist trok zich terug. Niet verslagen, maar gehoorzaam.

De schaduwen verdwenen.

De wereld bleef achter, hijgend, beschadigd, maar intact.

Annelieke zakte door haar knieën.

Josefien was er meteen. Ze ving haar op, voelde hoe koud ze was, hoe licht. Te licht.

“Je brandt jezelf op,” zei Josefien, boos en bang tegelijk.

Annelieke glimlachte zwak. “Dat doe ik al eeuwen.”

Chadri liet zich op de grond vallen. “Oké,” zei hij tegen niemand in het bijzonder. “Dit was officieel het engste moment van mijn leven. En ik heb ooit een levende kast aangevallen.”

Niemand lachte.

Maar Chase kwispelde één keer.

Sirah knorde zacht.

En in de verte, diep onder de grond, verschoof iets.

Niet nu.

Maar binnenkort.

En iedereen wist het.

Annelieke was terug.

Maar niet ongeschonden.

En wat haar had gevolgd, had haar nu ook gevonden.

-

8. Wat Je Niet Kunt Verbergen

De rust na Anneliekes verschijning voelde nep.

Alsof iemand een doek over een brand had gegoooid en had gezegd dat het vuur wel zou stoppen met ademen. De mist was dunner geworden, ja, maar hij was er nog steeds. Hij hing laag over de grond en trok aan hun enkels alsof hij wilde onthouden waar ze stonden.

Annelieke zat op haar knieën, Josefiën naast haar, Lucas iets daarachter, klaar om in te grijpen maar zonder te weten hoe. Haar mantel lag als stilstaand water om haar heen, niet langer bewegend, niet langer ademend.

“Je had niet terug moeten komen,” zei Lientje zacht, maar niet verwijtend.

“Ik had niet weg moeten gaan,” antwoordde Annelieke. Haar stem was zwakker dan daarnet, maar scherper. “Dat is iets anders.”

Berend keek om zich heen. Zijn hand rustte zwaar op de knuppel. “Dit is geen einde,” zei hij. “Dit is een pauze.”

“Dat zijn altijd de ergste,” mompelde Chadri, terwijl hij zijn hoed inspecteerde. Er zat een scheur in die er eerder niet had gezeten. “Mijn hoed scheurt alleen bij existentiële dreiging. Of bij nat weer. Of bij stress. Of als ik hem scheef opzet. Maar meestal bij dreiging.”

Niemand reageerde.

Dat was op zich al verdacht.

Jacob piepte opnieuw.

Niet hard. Niet panisch.

Diep.

Josefien voelde het meteen. Ze trok hem dicht tegen zich aan, haar hand beschermend over zijn vacht. “Hij is bang,” zei ze. “Niet voor wat er is. Voor wat komt.”

Nadars keek scherp op. Sirah stond ineens weer strak, zijn lijf laag, zijn oren naar voren. “Hij voelt iets wat ik niet zie,” zei ze. “Nog niet.”

“Oké,” zei Chadri. “Zeg me alsjeblieft niet dat het groter is dan net. Mijn zenuwen hebben een limiet.”

Het antwoord kwam niet van Nadars.

Het kwam van de grond.

Een doffe dreun, diep onder hun voeten, alsof iets zwaars zich omdraaide. Niet één keer, maar ritmisch. Langzaam. Bewust.

Berend vloekte zacht. “Dat is geen rennen. Dat is verzamelen.”

“Wat verzamelt zich?” vroeg Lucas.

“Antwoord liever niet,” zei Chadri snel. “Soms is onwetendheid een vorm van zelfzorg.”

De lucht trok samen.

Dit keer niet als mist, maar als druk. Alsof de ruimte kleiner werd, dicht. Lucas voelde het in zijn oren, Josefien in haar tanden.

“Dit is fout,” zei Josefien. Ze kneep haar ogen dicht. “Dit is... dit is geen jacht. Dit is een claim.”

Annelieke hief haar hoofd langzaam. Haar ogen waren weer helder, maar er zat iets anders in. Iets ouds. Iets dat Lucas niet prettig vond.

“Ze hebben het spoor niet alleen gevolgd,” zei ze. “Ze hebben het vastgezet.”

“Wat betekent dat?” vroeg Lucas.

Annelieke keek hem aan. “Dat wat hier gebeurt, niet meer kan verdwijnen.”

Chadri stak zijn hand op. “Kleine vraag. Is dat slecht?”

“Ja,” zei Annelieke.

“Oké. Dank je. Helder.”

De eerste aanval kwam zonder waarschuwing.

Geen mist, geen schaduw.

Gewoon kracht.

Iets sloeg vanuit de grond omhoog en wierp Lucas achteruit. Hij rolde door het natte gras, kwam hard tot stilstand en voelde even niets behalve zijn eigen adem die niet wilde luisteren.

“Lucas!” riep Josefen.

Hij krabbelde overeind. “Ik leef nog,” zei hij, iets te snel. “Maar mijn mening over vandaag is verslechterd.”

Berend was al in beweging. Hij sloeg zijn knuppel niet naar beneden, maar zijwaarts, precies op het moment dat iets uit de grond brak. Hout tegen iets dat geen hout was. De klap dreunde door alles heen.

Lientje gooide haar armen omhoog. Haar stem was rauw. “Dit land is niet leeg. Het draagt mensen. Het draagt namen.”

De grond reageerde. Ranken, wortels, alles wat leefde en niet wilde wijken, trok zich samen.

Chadri rende. Tenminste, hij probeerde het. Zijn voet bleef haken, hij struikelde, rolde door de modder

en kwam ondersteboven tot stilstand tegen zijn eigen hut, die plotseling veel dichterbij bleek dan verwacht.

“Goed nieuws,” riep hij. “We zijn dichterbij mijn huis dan gepland.”

“Chadri!” riep Lucas. “Focus!”

“Ik focus!” riep Chadri terug. “Mijn focus is paniek, maar het is wel gefocust!”

Hij trok zijn hoed af, keek erin en vloekte. “Waarom is het altijd nat hierin op het verkeerde moment?”

1Hij stak zijn hand erin.

1Er kwam rook.

11Te veel rook.

1“Niet weer!” riep hij, maar toen gebeurde het.

1Geen explosie.

1Geen chaos.

1Licht.

1Helder, scherp licht, dat als een snede door de druk heen ging. De grond stakte. De lucht trilde. Wat zich verzamelde, haperde.

Chadri keek verbaasd naar zijn eigen hand.

“Oh. Dat was... goed?”

“DOE DAT NOG EENS!” riep Lucas.

“DAT WAS GEEN BEWUSTE KEUZE!” riep Chadri terug.

Maar het was genoeg.

Voor nu.

De druk zakte iets. Niet weg. Maar onder controle.

Annelieke kwam overeind. Langzaam. Haar mantel trok zich weer om haar heen, maar dit keer strakker. Vastberadener.

“Het volgende moment,” zei ze, “wordt het keerpunt.”

Josefien keek haar aan. “Voor wie?”

Annelieke hield haar blik vast. “Voor jou.”

Er viel een stilte die dieper was dan angst.

Jacob piepte zacht. Josefien voelde iets onder haar hand. Iets kleins, nat.

Bloed.

Ze trok haar hand terug, keek naar haar vingers, en de wereld brak open.

Mist. Kettingen. Een wiel dat draaide. Anneliekes stem, schor van pijn maar nog steeds dwingend.

“Niet kijken. Voelen.”

Josefien hapte naar adem. Sirah gilde. Nadars greep haar hoofd vast.

“Ze ziet het,” zei Nadars. “Ze ziet alles.”

Josefien zakte door haar knieën. Haar stem was niet meer helemaal van haarzelf toen ze sprak.

“Ze leeft,” zei ze. “Maar niet zoals jij denkt.”

Annelieke sloot haar ogen.

En wist.

Het spoor was niet alleen gevolgd.

Het was doorgegeven.

En niemand kon het nu nog stoppen.

Niet meer.

9. Wat Blijft, Wat Gaat

De stilte na Josefien haar woorden was geen gewone stilte. Het was een stilte die bleef hangen, zwaar en ademloos, alsof zelfs de grond even niet wist wat hij moest dragen.

Annelieke stond onbeweeglijk. Haar handen hingen langs haar lichaam, maar haar schouders trilden, heel licht, alsof ze iets probeerde vast te houden dat al aan het wegglijpen was. De kracht die haar net nog had omgeven, was er nog, maar anders. Minder fel. Menselijker.

“Ze leeft,” herhaalde ze zacht. Niet als een vraag, maar als een bevestiging die ze nodig had om te kunnen blijven staan.

Josefien knikte. Haar ogen waren groot, haar gezicht bleek. “Ze houden haar vast,” zei ze. “Niet alleen met kettingen. Met angst. Met herinneringen die niet van haar zijn.”

Nadars liet haar handen langzaam zakken. Haar stem was hees. “Dat is erger dan dood,” zei ze. “Dat is wissen.”

Berend draaide zijn knuppel in zijn hand en zette hem toen recht op in de grond, alsof hij hem even niet vertrouwde. “Dan gaan we haar halen,” zei hij eenvoudig.

Annelieke keek hem aan en schudde langzaam haar hoofd. “Niet nu.”

“Waarom niet?” vroeg Lucas scherp. Hij voelde de boosheid branden, gericht op alles tegelijk. Op de Ridders. Op de tijd. Op haar. Op zichzelf. “We laten haar toch niet daar?”

Annelieke liep naar hem toe. Niet zwevend. Niet magisch. Gewoon stap voor stap. Ze bleef voor hem staan en keek hem recht aan.

“ Omdat dit het moment is waarop ik moet kiezen,” zei ze. “En jij ook.”

Lucas wilde iets zeggen, maar haar blik hield hem vast.

“Jullie horen hier niet,” ging ze verder. “Niet in deze tijd. Niet in dit gevecht. Alles wat jullie hier doen, trekt het spoor verder open.”

Josefien slikte. “Maar jij hoort hier wel?”

Annelieke draaide zich naar haar toe. Haar stem werd zachter. “Ik hoor waar ik nodig ben,” zei ze. “En jij ook. Alleen nog niet hier.”

Josefien voelde iets in haar borst samentrekken. Niet angst. Herkenning. “Ik voel... dat er iets tussen ons zit,” zei ze voorzichtig. “Tets ouds.”

Annelieke ademde diep in. Dit moment had ze gevreesd. En toch niet willen missen.

“Je oma,” zei ze. “Aagje.”

Josefien verstijfde. Lucas keek van de een naar de ander. “Wat heeft oma hiermee te maken?”

Annelieke glimlachte flauwtjes. “Alles.”

Ze knielde voor Josefien, zodat hun ogen op gelijke hoogte waren. “Aagje was mijn bloed,” zei ze. “Niet mijn dochter. Niet mijn zus. Maar van mijn lijn. Mijn familie.”

Josefien hapte naar adem. Het voelde niet als nieuws. Het voelde als thuiskomen.

“Jij draagt niet mijn kracht,” ging Annelieke verder. “En dat is maar goed ook. Wat jij hebt, is anders. Jij voelt wat geweest is. Jij raakt aan wat niet meer kan spreken. Dat is geen toeval. Dat is nalatenschap.”

Josefien schudde haar hoofd.
“Maar waarom voel ik jou dan zo sterk?”

“Omdat ik jou herkende,” zei Annelieke. “Nog voor jij mij zag.”

Lucas voelde zijn keel dichttrekken. “Dus... wij zijn familie?”

Annelieke keek hem aan en knikte. “Ja. En daarom kan ik dit niet laten gebeuren.”

Ze stond op. De lucht om haar heen begon langzaam te bewegen, alsof de wereld haar beslissing voelde.

“Dit is geen afscheid,” zei ze, terwijl ze naar Nadars, Lientje, Berend en Chadri keek. “Dit is een pauze.”

Chadri probeerde iets luchtigs te zeggen. “Ik ben slecht in afscheid,” zei hij. “Mijn magie ook. Die huult meestal.”

Niemand lachte, maar Annelieke glimlachte even.

Ze draaide zich weer naar Lucas en Josefien. “Jullie moeten terug.”

Lucas wilde protesteren, maar Josefien pakte zijn hand. Ze wist het al. Dit was geen keuze meer. Dit was bescherming.

“Ga,” zei Annelieke zacht. “Leer. Groei. En wanneer de tijd weer opent...”

Ze maakte haar zin niet af.

Het zakhorloge in Lucas’ jaszak begon te tikken.

Tik... tak...

Langzaam.

Zwaar.

De lucht werd grijs.

Mist kroop omhoog, eerst langs hun voeten, toen langs hun benen, hun handen, hun gezichten. Lucas voelde hoe Josefien zijn hand steviger vastpakte.

“Blijf bij me,” zei ze.

“Altijd,” antwoordde hij.

Annelieke stond nog net zichtbaar in de nevel. Haar silhouet was helder, onverzettelijk.

“Vergeet me niet,” zei Josefien.

Annelieke schudde haar hoofd. “Dat kan jij niet.”

Het tikken werd luider.

Tik... tak...

De wereld loste op.

.

10. Wat Je Meeneemt

De grijze wolk trok langzaam op en Lucas en Josefien waren weer in de slaapkamer van Lucas.

Het eerste wat Lucas hoorde was het zachte zoemen van de straat buiten. Een auto reed voorbij. Iemand lachte ergens. Geluiden die altijd hadden bestaan, maar nu vreemd en te hard klonken, alsof de wereld niet wist dat hij even had stilgestaan. Zijn kamer rook naar wasmiddel en stof. Naar nu.

Hij lag half op zijn bed, zijn arm nog beschermend om Josefien heen geslagen. Pas toen hij haar ademhaling hoorde, snel maar echt, durfde hij zijn ogen helemaal te openen.

“We zijn terug,” fluisterde Josefien.

Het was geen opluchting in haar stem. Het was vaststelling.

Lucas knikte langzaam. Zijn lijf voelde zwaar, alsof hij kilometers had gelopen zonder ooit echt vooruit te zijn gekomen. Zijn handen trilden nog een beetje. Hij liet ze op het matras rusten en keek om zich heen. Alles stond precies zoals ze het hadden achtergelaten. De stoel met de trui eroverheen. Het raam op een kier. Het boek lag nog open op zijn bed, alsof het hen had verwacht.

Het verhaal van Annelieke.

Hij keek ernaar zonder het aan te raken.

“Het voelt fout,” zei hij zacht. “Alsof we haar hebben achtergelaten.”

Josefien ging rechtop zitten en trok haar knieën op. Ze keek niet naar het boek, maar naar haar eigen handen. “We hebben haar niet achtergelaten,” zei ze. “We hebben gedaan wat we konden. Meer dan dat konden we niet.”

Lucas wilde iets terugzeggen, iets tegenstribbelen, maar de woorden kwamen niet. In plaats daarvan voelde hij iets anders. Geen boosheid. Geen paniek. Schuld. Zwaar en stil.

“Ik dacht dat ik haar kon helpen,” zei hij uiteindelijk. “Dat als ik maar snel genoeg was, slim genoeg, dapper genoeg... dat het dan goed zou komen.”

Josefien keek hem aan. Haar ogen waren moe, maar helder. “Dat dacht iedereen,” zei ze. “Daarom voelde het alsof iedereen faalde. Niet omdat we niks deden, maar omdat we dachten dat het genoeg zou zijn.”

Lucas slikte. Hij dacht aan Berend, die zijn knuppel in de grond had gezet en toch had moeten stoppen. Aan Nadars, die alles zag aankomen en het toch niet kon keren. Aan Chadri, die tussen zijn angsten door had gehandeld en alsnog machteloos was geweest. Aan Lientje, die de aarde had laten spreken en haar toch niet had kunnen vasthouden.

“Misschien,” zei Lucas langzaam, “is falen niet dat je niks doet. Maar dat je ontdekt dat je niet alles kunt dragen.”

Josefien knikte. Ze voelde het nog steeds, diep in haar borst. De echo van Annelieke. Niet als pijn, maar als aanwezigheid. “Annelieke wist dat al,” zei ze. “Daarom stuurde ze ons terug. Niet om ons weg te houden. Maar om ons te laten groeien.”

Lucas liet zich achterover vallen en staarde naar het plafond. “Ik haat groeien,” mompelde hij.

Dat maakte Josefien een klein beetje aan het lachen. Het klonk schor, maar echt. “Ja,” zei ze. “Ik ook.”

Het horloge tikte niet meer. Het lag stil in Lucas' hand, zwaar en zwijgend. Hij draaide het om en om, alsof hij hoopte dat het weer zou spreken. Maar het bleef stil. Alsof het zijn werk voor nu had gedaan.

“Denk je dat ze ons weer nodig heeft?” vroeg hij.

Josefien aarzelde niet. “Ja,” zei ze. “Maar niet zoals we nu zijn.”

Er viel een lange stilte. Niet ongemakkelijk. Denkend.

Lucas kwam overeind en sloeg het boek voorzichtig dicht. Niet om het te verbergen. Niet om het af te sluiten. Maar om het te bewaren.

“Dan is dit nog niet voorbij,” zei hij.

Josefien keek naar hem en zag iets veranderen. Niet groots. Niet plotseling. Maar echt. De impulsieve nieuwsgierigheid was er nog, maar er zat nu iets naast. Verantwoordelijkheid. Voor haar. Voor wat hij had gezien. Voor wat hij nog zou moeten kiezen.

“Het spoor had niet mogen bestaan,” zei Josefien zacht. “Maar nu het er is, kunnen we niet doen alsof het weg is.”

Lucas knikte. “Dan leren we het lezen,” zei hij. “Stap voor stap.”

Hij stond op en trok de gordijnen iets verder open. Buiten ging het leven door. Gewoon. Alsof er geen Witte Wieven bestonden. Geen Zwarte Ridders. Geen sporen door de tijd.

Maar hij wist beter.

En dat wist Josefien ook.

Soms, dacht Lucas, is de moraal niet dat alles goedkomt. Soms is de moraal dat je leert leven met wat nog open ligt. Dat moed niet betekent dat je wint, maar dat je terug durft te kijken, zonder weg te rennen.

Hij keek naar zijn zusje.

“We laten haar niet los,” zei hij.

Josefien legde haar hand op de zijne. “Nee,” zei ze. “We dragen haar. Op onze manier.”

Het horloge bleef stil.

Maar diep vanbinnen wist Lucas dat stilte soms geen einde was.

Het was een belofte.

Nawoord

Dit deel begint waar het ontwijken stopt.

Lucas en het Verborgene Verleden gaat niet over sterker worden, maar over begrijpen. Over zien wat er al was, lang voordat Lucas en Josefine wisten dat ze deel uitmaakten van een groter verhaal. De waarheid over Annelieke is geen oplossing, maar een lijn die door generaties loopt, gevormd door keuzes, verlies en zorg.

Josefine ontdekt dat haar gave geen macht is, maar verantwoordelijkheid. Lucas leert dat beschermen niet hetzelfde is als beheersen, en dat falen soms nodig is om te blijven staan.

Dit verhaal gelooft dat magie nooit vrijblijvend is. Wat gegeven wordt, vraagt iets terug. Niet altijd meteen, maar altijd eerlijk.

Het verleden wil niet hersteld worden.
Het wil begrepen worden.

Dank je wel dat je dit spoor bent blijven volgen.

En bedankt voor het lezen.

Martin Kruiniger

Lucas en het Verborgen Verleden

Ze dachten dat het voorbij was.

Na wat er misging, na wat ze verloren, na het moment waarop iedereen faalde en niemand als winnaar achterbleef, keerden Lucas en Josefiën terug naar hun eigen tijd. Het horloge zweeg. Het spoor leek gesloten. Annelieke was verdwenen uit hun wereld, alsof ze nooit had bestaan.

Maar sommige banden verdwijnen niet.

Wanneer oude herinneringen zich opnieuw melden en Josefiën merkt dat haar gave verandert, wordt duidelijk dat wat in Deel I werd losgelaten, in Deel II juist begint te spreken. Niet luid. Niet dreigend. Maar onontkoombaar. Het verleden van Annelieke blijkt geen afgesloten hoofdstuk, maar een erfenis die doorwerkt tot in het heden.

Terwijl Lucas probeert vast te houden aan controle en verantwoordelijkheid, wordt Josefiën steeds dieper meegetrokken in een waarheid die haar lichaam al kende voordat haar hoofd het begreep. En wanneer het horloge opnieuw begint te tikken, wordt duidelijk dat terugkeren geen keuze meer is.

Lucas en het Verborgen Verleden is een spannend en emotioneel vervolg waarin falen niet het einde blijkt, maar het begin van inzicht. Over familiebanden die generaties overstijgen, over magie die grenzen kent, en over de vraag of je kunt dragen wat altijd al in je bloed zat.

Sommige erfenissen kies je niet.
Je leert ermee leven.

